

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เมื่อฝนหยุดตก ผมจะหุบร่มที่ทางมาตลอด

날씨와 사랑

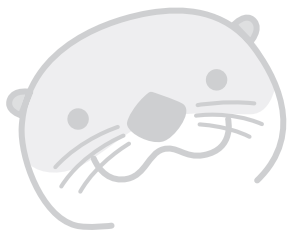

ซัง อี๋น จิน

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คุณร่มนั่งอ่านหนังสืออยู่ตรงม้านั่งใต้ต้นเชลโคควา
แม้หนังสือเล่มนั้นจะมีตัวหนังสือในแต่ละหน้าไม่มาก แต่เขาก็ไม่ค่อยเปลี่ยนหน้า
ราวกับอ่านจุดเดิมซ้ำๆ อยู่อย่างนั้น

- ซัง อี๋น จิน

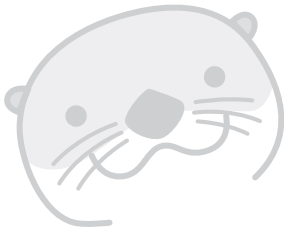
คำนำสำนักพิมพ์

ไม่ว่าใครก็ล้วนต้องมีวันพบเจอกับ “ทะเลทราย” ในหัวใจเข้าสักวันหนึ่ง

แต่สำหรับแสบ ทะเลทรายของเธอดำเนินมานานถึงสิบสามปี และไม่รู้จะไปสิ้นสุดที่ตรงไหน แสบคือหญิงสาวที่สละชีวิตวัยสาวเกือบทั้งหมดให้กับการทำงานของกิจการครอบครัว ซึ่งแม่หนีหายไปอย่างกะทันหัน แม้จะเป็นคำพูดสวยหรูว่า “กิจการของครอบครัว” แต่ความสวยหรูนั้นไม่ได้มีอยู่จริง โรงงานเย็บถุงมือของครอบครัวแสบเปิดเครื่องจักรแทบจะยี่สิบสี่ชั่วโมง เครื่องจักรที่คายถุงมือคู่แล้วคู่เล่าออกมาพร้อมฝุ่นและความร้อนทำให้บ้านหอมช่อที่จะพังแหล่มีพังแหล่ที่ตั้งอยู่ในบริเวณพื้นที่กำลังพัฒนากลายเป็นสิ่งน่ารังเกียจของชุมชน แต่กระนั้นแสบและครอบครัวก็มีอายุย้ายออกไปได้ทันที ทำได้เพียงทนรับเสียงก่นด่าของเพื่อนบ้าน และอดทนให้ผ่านพ้นวันอันแสนร้อนระอุของทะเลทราย ส่วนพ่อที่ควรจะเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงก็กลับทุ่มความมุ่งมั่นทั้งหมดให้กับการตามเบาะแสของแม่ หรือกระทั่งน้องสาวของแสบก็ใช้ชีวิตเหมือนวัยชราและบั้นปลายมาเยือนก่อนเวลาอันควร

และแล้ววันหนึ่ง “คุณร่ม” ก็ปรากฏตัวที่ลานกว้างหน้าบ้านของแสบ ชายปริศนาที่ทำตัวเป็นปริศนายิ่งกว่าด้วยการกางร่มตลอดเวลา แต่ใครล่ะจะคิดว่าชายคนนี้จะกลับทำให้ดอกไม้ผลิบานขึ้นในหัวใจแสบ

นิยายรสเผื่อนคอและแซบร้อนหัวใจที่อยากจะพลิกหน้าถัดไป
อีกเรื่อยๆ เล่มนี้เป็นฝีมือของซังอินจิน นักเขียนที่นักอ่านชาวเกาหลี
ยกย่องว่าเป็นผู้รังสรรค์ “เรื่องราวของคนเหงา” ด้วยถ้อยสำนวนแปลก
ใหม่แต่กินใจ การเปรียบเทียบที่เราไม่นึกฝันแต่เห็นภาพชัดเจน และ
พล็อตเรื่องเหนือจินตนาการ ทำให้ใครๆหลงเสน่ห์งานเขียนของเธอได้
อย่างง่ายดายและยังทิ้งรสชาติบางอย่างไว้ในจิตใจ

ปกดล่อจ้อแปะ
p/ccco/o

1

อารมณฺ์ของหน้าตาํง

ฉันมีนิสัยชอบแหงนมองหน้าตาํง เมื่อรู้สึทว่าชีวิตอึดอัดจนหายใจไม่ออก

หน้าตาํงมีอารมณฺ์พิลึกพิลั่นไหลเวียนอยู่ กระจันนั้นก็ใช่ว่าหน้าตาํงทุกบานบนโลกนี้จะมึอารมณฺ์ได้เหมือนกันหมด มันต้องเป็นหน้าตาํงบานเล็กที่อยู่ตรงมุมบนชั้นสูงสุดของอาคาร และต้องเป็นอาคารสูงในระดับที่สายตาฉันยังมองขึ้นไปได้ มีเพียงหน้าตาํงบานเล็กตรงมุมบนชั้นสูงสุดของอาคารเท่านั้นที่จะผลิตอารมณฺ์ออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบ ต้องเป็นจุดสุดท้ายที่ไม่มีที่ให้ไปต่อ ไม่ว่าจะด้านข้างหรือด้านบน จะเป็นหน้าตาํงที่มีตึกก็ได้ แต่หากเป็นหน้าตาํงที่เปิดไฟสว่างไว้ตอนกลางคืนจะดีที่สุด เมื่อเงยหน้าขึ้นมองหน้าตาํงตรงมุมอาคารซึ่งมีท้องฟ้าเป็นพื้นหลัง หน้าตาํงจะดูเหมือนถูกแขวนไว้หรือไม่ก็ลอยอยู่กลางอากาศ ไม่ว่าจะชีวิตจริงของเจ้าของหน้าตาํงจะเป็นเช่นไร แต่สำหรับฉันแล้ว หน้าตาํงบานนั้นเหงา เปล่าเปลี่ยวและว่าเหวทีสุดในโลก บางครั้งก็ถึงขั้นดูน่าขนลุกและอันตรายด้วยแทนที่ฉันจะกรีตร้องคร่ำครวญ กลับก้าวเท้าไปยืนแหงนหน้า แล้ว

อย่างเป็นทางการ

คุณร่มรูปปร่างผอมสูงราวกับมีคนจับด้านบนและด้านล่างไว้แล้ว ดึงยืดออก ไม่รู้ว่เพราะผอมถึงดูตัวยาว หรือเพราะตัวยาวถึงดูผอม กันแน่ แต่เอาเป็นว่าเขาเป็นอย่างนั้นแหละ แขนขายาว แขนหลัง ยาว ไบหน้ายาว จมูกยาว นิ้วมือและไบหูยาว แน่นอนว่าคอกก็ยาว ด้วย ดังนั้นเขาจึงดูเศร้าและซื่อป้อราวกับยี่ราฟในสวนสัตว์ที่มาจาก ทุ่งหญ้าสะวันนาซึ่งทั้งร้อนและแห้งแล้ง แถมยังถูกขังไว้ในคอกเพียง ลำพัง

การแต่งกายของคุณร่มมักคล้ายกันเสมอ สูทสีดำบรอกเท้า หนึ่งสีดำ เป็นการแต่งกายที่สุภาพเรียบร้อย บนไหล่สะพายเป้หนังวัว ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า มือซ้ายถือร่มคันยาวมีด้ามจับเป็นตัวยู คุณร่ม ไม่มีท่าที่ว่องไว้วัก เขาเคาะปลายร่มบนพื้นเป็นจังหวะดังต๊อกต๊ก แล้วค่อย ๆ เดินอย่างไม่เร่งรีบ มีบางครั้งที่เขาถูกลงเหมือนสิ้นหวัง แล้วลากร่มตามหลังไป แต่เมื่อทำอย่างนั้นแล้วเขาจะยิงดูตัวยาวและ ซื่อป้อกว่าเดิม เวลาไม่เคาะหรือลากร่ม เขาจะเกี่ยวร่มไว้บนแขน ส่วนมือขวาก็มักห้อยร่มคู่แฝดที่แบบและสีเหมือนกัน หากจะมีจุด แตกต่างอยู่บ้างก็คือร่มที่ “เกี่ยว” มือซ้ายไว้จะกางขึ้นสู่ท้องฟ้าเสมอ แม้ฝนไม่ตก ฉันไม่เคยเห็นร่มคันนั้นหุบเลยสักครั้ง ดังนั้นจึงรู้สึก ประหนึ่งว่าคุณร่มเกาะเป็นกาฝากอยู่กับร่มตัวเอง เพื่อประดับประดา ร่างกายและฟุ้งฟุ้งมัน

คุณร่มจะปรากฏตัวที่ลานกว้างอย่างน้อยวันละครั้ง สำหรับเขา แล้ว ไม่มีวันหยุดสุดสัปดาห์หรือวันหยุดนักขัตฤกษ์เหมือนฉัน เมื่อ เปลี่ยนหน้าปฏิทินของคุณร่มไปก็เห็นเพียงตัวเลขสีดำ วันเป็นเพียง หน่วยนับเวลาเท่านั้น พอเจอคุณร่มทุกวันก็จะรู้สึกว่เส้นแบ่งของ

เมื่อวานกับวันนี้เริ่มฟังทลายลงทีละนิด หรือไม่ก็เลื่อนรางวัลลงจนภายหลัง ก็พลอยหมดความสงสัยใคร่รู้ต่อวันพรุ่งนี้ที่ยังมาไม่ถึง รวากับได้ ประสบวันพรุ่งนี้ไปเรียบร้อยแล้ว ฉันตระหนักรู้เรื่องนี้นานแล้วผ่าน ชีวิตประจำวันของตัวเอง แค่เปลี่ยนคำว่า “คุณร่ม” ในประโยค “พอเจอคุณร่มทุกวัน” ให้เป็นคำว่า “ถุงมือ” ก็พอ

หากคุณร่มเป็นหน่วยการยื่นบนลานกว้างเหมือนเป็นสิ่งปลูกสร้าง รูปร่างผอมกะหร่อง เขาจะเปลี่ยนตำแหน่งที่ยืนไปที่ละนิด หรือไม่ก็ เดินไปดูสินค้าที่จัดวางในร้านค้าแถวนั้นด้วยอาการก้าวยืดอาด บางครั้ง หากปวดขา ก็จะเดินเลียบนลานกว้างไปนั่งบนม้านั่งที่จัดวางเป็นวงกลม แล้วอ่านหนังสือเล่มเล็กและบาง แม้แต่ในเวลานั้น คุณร่มก็ยังไม่ ปล่อยร่มในมือ ฉันคิดในใจว่าเพราะเขาทำความผิดใหญ่หลวงไว้ จึงลงโทษและทรมานตัวเองรายวันอยู่หรือเปล่า อาจเป็นบทลงโทษ และการทรมานที่ซึ่งตัวเองไว้ได้ร่ม พร้อมกับเผื่ออะไรบางอย่างที่ไม่มีความมาถึง

2

ทะเลทรายของฉินกับเขา

ขณะนี้ ฉินแหงนมองหน้าต่างบานที่อยู่สูงที่สุดพร้อมกับเขาอยู่ การหายใจเข้าออกลึก ๆ ของฉินทำให้อากาศกระจายตัวออกไปอย่าง เชื่องช้า

“พอลองฟังดูแล้ว...มันดูเหงา...อย่างไม่มีที่สิ้นสุด...จริง ๆ ด้วย... แล้วก็ดูเปล่าเปลี่ยวมาก...เลยนะครับ ดูอึดอัด...จนน่าแปลกใจ”

ในคำคืนหลังจากที่ยามกลางวันซึ่งอากาศร้อนระอุอย่างรุนแรง ทิ้งตัวราบลงบนพื้นถนนแล้ว ฉินก็ต้องตกใจกับเสียงพุดยี่ดยาว และชัดเจนของคุณร่มที่เพิ่งเคยได้ยินครั้งแรก เขาเงยหน้าขึ้นมอง หน้าต่างอพาร์ทเมนต์ชั้นสิบสามที่เปิดไฟอยู่ แล้วถอนหายใจพร้อม เปล่งเสียง อ่า จากนั้นก็เขินอายที่ตนไม่เคยสังเกตเห็นอารมณ์ของ หน้าต่างมาก่อน ทั้งที่ใช้ชีวิตอยู่กลางแจ้งมานาน

“เพราะมันอยู่สูงสุดและริมสุดยังไงล่ะคะ”

ฉินพ้หลังมือแตะด้ามร่มของเขาที่ทำจากเขากวางขัดจนมันวาว แสร้งทำเป็นไม่ตกใจและพุดปლობ

“แล้วหน้าต่างก็มีตั้งมากมายด้วยค่ะ มีเยอะแยะจนเวียนหัว

เลยด้วยซ้ำ”

“อาจเพราะอย่างนั้นก็ได้...มันถึงเป็น...สิ่งที่ยิ่งใหญ่ครับ”

คุณร่มชยับเข้ามาใกล้หนึ่งก้าวทำให้ฉันตกใจอีกครั้ง กลิ่นเหงื่อ
โชยมาจากตัวเขา แต่ฉันไม่ได้รู้สึกรังเกียจอะไร คงมีกลิ่นแผ่นปะ
แก้ปวดโชยออกจากตัวฉันเหมือนกัน เขาจะทนได้ไหมนะ

“แต่ในบรรดาหน้าตาต่าง...มากมายขนาดนั้น...คุณก็หามั่นใจ...
ไม่ใช่เหรอครับ”

เขาตัวสูงกว่าฉันเยอะ หัวเขาเขาจึงอยู่ระดับเดียวกับต้นขาฉัน

“หมายถึง...หน้าตาบางบานหนึ่ง...ที่ไม่ทำให้...เวียนหัวนะครับ
ถ้าหากว่าเรา...จิตสิทธิ์บัตร...อารมณ์จากสิ่งของได้...มันจะต้อง...เป็น
ของคุณแฮล...แน่นอนครับ”

ฉันตีใจ เพราะนั่นฟังดูเหมือนความคิดที่น่าสนุกและยังเหมือน
คำชมด้วย บทสนทนาของพวกเขาดำเนินไปอย่างเป็นธรรมชาติราวกับ
เคยพูดคุยกันแบบนี้มานานแล้ว ที่ผ่านมาเวลาเจอกันที่ไร ฉันจะ
เป็นฝ่ายเข้าไปหาก่อนแล้วก็พูดมากอยู่คนเดียว ส่วนคุณร่มไม่พูดอะไร
เลย หรือไม่ก็ตอบคำถามฉันแค่คำสองคำเท่านั้น แต่เขาคงรู้ว่ามันเป็น
ช่วงเวลาที่ฉันต้องการคำพูดเหมือนกัน สาเหตุที่ฉันหนีบอกเอาเรื่องที่ไม่
เคยเล่าให้ใครฟังจนถึงบัดนี้มาเล่าให้คุณร่มฟัง เป็นเพราะคิดว่า
เขาน่าจะเข้าใจ แต่เขาช่วยพยักหน้าตามก็เพียงพอแล้วละ ทว่าเขา
กลับแสดงอารมณ์ร่วมด้วย “คำพูด” ซึ่งเป็นวิธีที่ฉันไม่ได้นึกถึงมาก่อน
แล้วการแสดงอารมณ์ร่วมของคุณร่มก็ดำเนินต่อเนืองไปอีก

“วันนั้น...ผมสงสัย...ว่า...ทำไม...คุณแฮล...ถึงได้...มองขึ้นไป...
ดูหน้าตาต่าง แล้วผมก็คิดว่า...คนอื่น ๆ จะ...มองเห็นหน้าตาต่างด้วย
เหมือนกันครับ”

“งั้นหรือคะ”

หลังจากนี้คุณร่อาจจะต้องสงบปากสงบคำชั่วคราว เพราะวันนี้เขาพูดมากเกินไปแล้ว

“แล้วมองออก...ตั้งแต่...ตอนไหนหรือครับ...คุณแฮจุน่ะ”

คุณร่เผยอปากขณะเงยมองหน้าต่างแล้วถามขึ้น เขาเป็นคนตัวสูงจึงอยู่ไกลหน้าต่างบานนั้นมากกว่าฉัน หรือจะเป็นเพราะเขาอยู่ใกล้ เลยมองมันออกง่ายกว่าที่คิดนะ

นิสัยหงนหน้าขึ้นมองหน้าต่างเกิดขึ้นหลังจากมีตึกสูงรวมถึงอพาร์ทเมนต์ผุดขึ้นรอบ ๆ บ้านเรา ดังนั้นจึงเป็นนิสัยที่ติดตัวฉันมาเนิ่นนานแล้ว เมื่อสิบสี่ปีก่อน หลังจากสถานีรถไฟที่อยู่ห่างจากบ้านไปสิบนาทีกี่มีสายรถไฟเคทีเอ็กซ์¹ ตัดผ่านและกลายเป็นด่านผ่านทางสำคัญของเมือง หมู่บ้านของเราก็ไม่ใช่พื้นที่รอบนอกอีกต่อไป เมื่อมีการเปลี่ยนชื่อสถานีพร้อมขยายสถานี ไปจนถึงประกาศว่าจะผลักดันบริเวณนี้ให้เป็นศูนย์กลางการเปลี่ยนสายรถไฟ กระแสการพัฒนาพื้นที่ก็พัดโถมเข้ามาในหมู่บ้านเหมือนลมพายุ หน้าบ้านเรามีลานกว้างขนาดใหญ่พอสมควร การพัฒนาพื้นที่เริ่มต้นขึ้นจากถนนหนทางที่แผ่ขยายออกมารอบ ๆ เหมือนหนามต้นกระบองเพชร โดยมีลานกว้างนี้เป็นจุดศูนย์กลาง แล้วบ้านเดี่ยว ๆ หลังเก่าคร่ำคร่าและมีดมหม่นก็ถูกรื้อถอนออกไปในพริบตาเหมือนมีพายุทอร์นาโดพัดผ่าน พื้นที่ที่ถูกรื้อถอนมีอาคารสูงระฟ้าปรากฏขึ้นเร็วจนน่ากลัว เสียงของอาคารใหม่ที่เกิดขึ้นดังหนวกหูว่าตอนอาคารเก่าหายไป และตั้งยาวนานกว่ามาก ตอน

¹ KTX หรือ Korea Train Express คือรถไฟความเร็วสูงของเกาหลีใต้

บ้านข้าง ๆ และบ้านข้างหลังฟังครืนลงพร้อมกัน แล้วมือพาร์ตเมนต์ สูงลิบขึ้นผุดขึ้นมาแทน เกิดเสียงรบกวนมากเสียจนนอนกลางวัน ไม่ได้ เมืองของเราเปลี่ยนไปตามแผน และหน้าตาดีเหมือนเมือง มากยิ่งขึ้น บ้านที่ยังไม่เข้าร่วมโครงการพัฒนาเมืองให้สมกับเป็นเมือง มีเพียงบ้านฉันและบ้านพี่แจฮาเท่านั้น บ้านจำนวนมากถูกรื้อถอน ออกไปเหมือนจะรักษามิตรภาพที่มีต่อกัน ตอนนี้อยู่เพียงโรงเรียน กับบ้านของฉันและโรงไม้ของพี่แจฮาเท่านั้น บ้านของฉันกับพี่แจฮา ตั้งเคียงกระแทะเหมือนภาพวาดที่นักเรียนประถมใช้สีเทียนวาดอย่าง บิด ๆ เบี้ยว ๆ

บ้านของฉันตั้งอยู่บนชั้นสองของโรงงานและมีหน้าต่างหลายบาน แต่อาจเพราะอยู่ใกล้พื้นดิน ไม่ว่าจะจ้องมองสักเท่าไรก็ไม่รู้สึกถึง “อารมณ์” เลย ฉันคิดว่าต่อให้เจ้าของหน้าต่างจะเหงา เปล่าเปลี่ยว และว้าเหว่ แม้เจ้าของจะบกร้อง แต่หน้าต่างก็ไม่จำเป็นต้องเป็น เช่นนั้นด้วย อย่างไรก็ตาม วันนั้นฉันอยู่ในสภาพเหนื่อยล้า เหงา เปล่าเปลี่ยว และว้าเหว่จนไม่รู้จะทำอย่างไร อยู่ดี ๆ ก็รู้สึกคล้ายหายใจ ไม่ออกราวกับอากาศเบาบางลง จึงวิ่งออกจากโรงงานแล้วงยหน้าขึ้น ร้องไห้ ร้องอยู่อย่างนั้น แล้วคงจะเป็นตอนที่น้ำตาแห้งเหือดหมดแล้ว นั่นเอง ถึงบังเอิญเห็นหน้าต่างบานเล็กที่ทิ้งเหงา เปล่าเปลี่ยว และ ว้าเหว่อยู่ในความว่างเปล่ายิ่งกว่าฉัน น่าประหลาดใจที่เมื่อฉันหยุด ร้องไห้แล้วก็หายใจคล่องขึ้นมาทันที หลังจากนั้นมาฉันก็ไม่หยุดหงิด เพราะเสียงรบกวนจากโครงการพัฒนาพื้นที่อีกต่อไป

“ถ้า...คุณแฮจ...ไม่หายใจหอบ...ก็คงจะดีครับ”

คุณร่วมใช้ร่มสีเขียวบังศีรษะฉันไว้เหมือนหลังคา ราวกับจะช่วย กันฝนที่ไม่ได้ตก หน้าต่างถูกร่มบดบังไปจึงเห็นเพียงใบหน้าของคุณร่วม

ที่มองลงมา ทำไมฉันถึงรู้สึกว่ามีหน้าของเขาเหมือนหน้าต่างที่ลอยอยู่กลางอากาศกันนะ เพราะเขาตัวสูงจึงให้ความรู้สึกที่ “อยู่สูง” ขึ้นหรือคุณร่มบอกว่าถ้าฉันไม่หายใจหอบคงจะดี แต่ทำไมอยู่ ๆ ถึงรู้สึกเหมือนจะหายใจไม่ออกเลยล่ะ...

ฉันรีบหมุนตัวกลับ เพราะรู้สึกเหมือนเริ่มจะหายใจหอบขึ้นมา ขึ้นอยู่แบบนี้ต่อไปจะทำให้คุณร่มเสียหน้าเพราะคำพูดของเขาได้ แม้ว่า จะดูแปลกที่ปุบปับเดินจากมาทั้งที่ไม่บอกลา แต่สำหรับคุณร่มแล้วระดับนี้คงไม่ถือว่าเป็นเรื่องแปลกอะไร ฉันจึงกลับบ้านโดยไม่ได้เก็บมาใส่ใจ พอสาวเท้าเดินให้เร็วขึ้นหน่อยก็หายใจหอบอีกครั้ง แต่เป็นความรู้สึกแตกต่างจากเมื่อครั้งนี้ ไม่รู้เป็นเพราะไรวัยหรือเปล่า ทันทันที่มาถึงหน้าบ้าน การหายใจก็กลับมาเป็นเหมือนเวลาเหนื่อยแบบปกติ ฉันต้องออกไปดูหน้าต่างอีกครั้งหรือเปล่านั้น

ทว่าสิ่งที่ฉันเห็นตอนนี้กลับไม่ใช่หน้าต่าง แต่เป็นป้ายบนรั้วโรงงานแทน

อันตราย รั้วถล่ม ห้ามจอดรถและเข้าใกล้

มันคือประโยคที่พ่อใช้สีแดงเขียนเอาไว้เมื่อตอนหน้าฝนปีที่แล้ว เมื่อปีกลายมีการเอ่ยถึงชื่อพายุบ่อยเป็นพิเศษในโทรทัศน์ช่วง “อากาศและชีวิต” ตอนท้ายของรายการข่าว ฉันนึกว่าพายุจะมาที่ละลูก แต่ปรากฏว่าพายุหลายลูกก่อตัวขึ้นพร้อมกันแล้วพัดเข้าหาพวกเราในสภาพที่ต้องเปิดตาโพล่งทั้งสองข้าง โชคดีที่ตอนพายุขึ้นฝั่งเกาหลีส่วนใหญ่จะทุเลาความรุนแรงลงจนสงบโดยไม่ก่อความเสียหายรุนแรง ทำให้การพยากรณ์อากาศของสถานีโทรทัศน์ถูกโจมตีว่าทำให้คนวิตกกังวลมากเกินไป ในหมู่บ้านของเราไม่มีเสาไฟฟ้าหัก ไม่มีต้นไม้ริมถนน

ล้ม ไม่มีภูเขาถล่ม หน้าต่างก็ไม่แตกสักบาน มีเพียงรั้วของโรงงานเรา ที่ถล่มลงมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยในวันเสาร์อันแสนสงบหลังจากหน้าฝน ผ่านผ่านไป ออย่าว่าแต่พายุเลย วันนั้นลมไม่พัดสักนิดด้วยซ้ำ พายุ จำนวนมากมายจากต่างประเทศที่ชื่อเรียกออกเสียงยากในช่วง “อากาศ และชีวิต” กระแทกรั้วอันบอบบางของเราที่ละลูกซ้ำแล้วซ้ำเล่าขณะ พัดผ่านไป ในภายหลังจึงมีแต่พวกเรากลายเป็นผู้ประสบภัยพิบัติอยู่ บ้านเดียว ขณะที่บ้านของพี่แจฮาสซึ่งเฉียงกระเท่เร็วยิ่งกว่าบ้านเราไม่เป็น อะไรเลย

พอกับพี่แจฮาสผสมปูนซีเมนต์แล้วซ่อมรั้ว จากนั้นก็ทำป้ายจาก แผ่นสังกะสีติดเอาไว้ ไม่ใช่เพราะกลัวรั้วจะถล่มลงมาทับคน แต่เป็นการเตรียมข้อแก้ตัวไว้ล่วงหน้าเพื่อปิดความรับผิดชอบ กลัวว่าจะมีคนเจ็บตัวแล้วมาขอให้ชดใช้ค่ารักษาพยาบาลหรือค่าซ่อมรถ คล้ายเป็นการบอกให้รู้ว่า เตือนแล้วนะ! มากกว่า ความจริงพ่อคงอยากเขียน ประโยคแบบนี้

“อันตราย รั้วถล่ม ห้ามจอดรถและเข้าใกล้ หากเกิดอุบัติเหตุ จะไม่รับผิดชอบเด็ดขาด”

ทว่าต่อให้ไม่ชู้ด้วยตัวหนังสือสีแดง บ้านเราก็ดูอันตรายจนไม่มี ทั้งคนและรถเข้าใกล้อยู่แล้ว

ฉันเฝ้าคิดมาตลอดว่าหากวันหนึ่งบ้านถล่มลงมา ผู้รับเคราะห์ คนแรกน่าจะเป็นฉันหรือเปล่านั้น เพราะคนที่ใช้เวลาอยู่ในบ้านมากที่สุดคือฉัน จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นตัวฉันเอง บางครั้งฉัน ก็ลองจินตนาการว่าควรตายด้วยวิธีไหนดี แล้วก็คิดขึ้นว่าหากบ้านที่ฉันเกิดและเติบโตมาฆ่าฉัน ก็เป็นวิธีการตายที่ไม่เลวอยู่เหมือนกัน และต่อให้ฉันได้รับบาดเจ็บ พ่อก็คงไม่แสดงความรับผิดชอบใดๆ

ฉันเปิดประตูรั้วที่ไม่รู้ว่าจะฆ่าฉันหรือเปล่าแล้วเดินเข้าไปข้างใน
สิ่งที่ฆ่าฉันได้จริงๆ รออยู่ในนั้นต่างหาก

ทันทีที่เข้าไป ไอร้อนก็เผาไหม้ผิวหนังทันที ฝุ่นอัดแน่นในรูจมูก
มีไอร้อนระอุและฝุ่นฟุ้งกระจายเหมือนทะเลทรายไม่มีผิด ไม่มี นี่ละ
คือทะเลทรายจริงๆ แม้ฉันจะไม่เคยไปเยือนทะเลทรายมาก่อน แต่ก็
รู้จักมันดี ไม่จำเป็นต้องใช้จินตนาการเลยด้วยซ้ำ ที่นั่นไม่มีคืนไหน
ให้นอนหลับสนิท ไม่มีทิศทางให้เดินไปสู่อนาคต ต่อให้เดินไปเรื่อย ๆ
ก็ไม่เจอจุดสิ้นสุด แม้ใครจะบอกว่าฉันเข้าใจทะเลทรายผิดไปมากโข
แต่นี้ละคือทะเลทรายของฉัน ก็ถ้าที่นี่ไม่ใช่ทะเลทราย ฉันที่ไหนล่ะที่ใช่
ข้างนอกเป็นเวลากลางวันแล้ว แต่ข้างในบ้านยังเหมือนกลางวันแสดก ๆ
อยู่เลย ส่วนตอนกลางวันจริงๆ ในบ้านก็ร้อนอบอ้าวยิ่งขั้นอีก ตอน
กลางคืนก็ร้อนแบบทั่วไป ความเข้มข้นของฝุ่นอยู่ในระดับ “แย่มาก”
เสมอ เพราะเราเปิดประตูทิ้งไว้ไม่ได้ แม้กระทั่งในฤดูร้อน

เครื่องทอผ้าสิบห้าเครื่องในโรงงานส่งเสียงรบกวนขณะถักทอ
ถุงมือ นี่เป็นทะเลทรายที่เสียงดังหนวกหูเหลือเกิน ขึ้นส่วนอุปกรณ์
ที่เรียกว่ากระสวยเครื่องทอเคลื่อนไหวไปตามตามแวนนอน ปล่อยด้าย
สีขาวแล้วทอเป็นถุงมือหนึ่งข้างออกมาทุก ๆ สองนาที จากนั้นถุงมือ
ที่ทอเสร็จแล้วจะร่วงอย่างไม่ยั้งตกลงไปในหลุมสี่เหลี่ยมซึ่งเจาะทะลุ
ด้านล่างไว้ดังตึก ในตะกร้าใต้หลุมนั้นมีถุงมือไร้คู่กองสูงมกกันอยู่เป็น
สีขาวโพลน ไอร้อนลอยมาจากเครื่องจักร ส่วนฝุ่นลอยมาจากด้าย
เมื่อเครื่องทอทำงานยี่สิบสี่ชั่วโมงแบบไม่หยุดพัก จะผลิตถุงมือออกมา
ได้สามร้อยหกสิบคู่ โรงงานแห่งนี้ไม่ต้องการความช่วยเหลือจาก
คนมากนัก งานของคนมีแค่เปลี่ยนด้ายตอนด้ายหมด และตรวจสอบดู

เป็นครั้งคราวให้เครื่องจักรทำงานได้โดยไม่มีปัญหาอะไร ดังนั้นช่วงเวลาที่ต้องอยู่กับไอร้อนและฝุ่นจึงสั้นมาก แต่ถึงจะสั้น ที่นี้ก็เป็นที่เลทรายอยู่ดี มันคือโรงงานที่ทำงานตลอดเวลา ไม่มีกลางวันกลางคืน ทิศทาง และจุดจบ ต่อให้เดินไปเรื่อยๆ ก็มีแต่ทัศนียภาพเดิมจนน่าเบื่อเหมือนทะเลทราย เครื่องจักรก็ทอแต่ถุงมือหน้าตาเหมือนกัน ออกมาชิ้นแล้วชิ้นเล่า

ทะเลทรายของฉันไม่ได้สิ้นสุดเพียงเท่านี้ มันยังมีต่อไปอีก หากเปิดประตูตรงมุมหนึ่งของห้องทอแล้วเดินเข้าไปจะเจอห้องเก็บของ ภายในนั้นยังมีห้องอีกห้องหนึ่ง ไอร้อนและฝุ่นจากห้องทอตามเข้ามาถึงห้องนั้นด้วย ฉันเคยคิดว่าพวกเราอาจจะตายอยู่ในนี้ก่อนบ้านถล่มเสียอีก แม้ตอนทอถุงมือจะไม่ต้องการแรงคน แต่การจับคู่และห่อถุงมือยังต้องใช้ฝีมือคนอยู่ดี ถึงจะมีเครื่องจักรห่อถุงมือ แต่ครั้งหนึ่งก็ยังต้องใช้มือคนช่วย ในหนึ่งสัปดาห์ วันที่พอจะได้พักผ่อนเต็มที่ทั้งวันคือวันอาทิตย์ ดังนั้นฉันจึงชอบวันอาทิตย์ที่สุดและเฝ้ารออย่างใจจดใจจ่อ อยากรู้เสีย แม้อุตสาหกรรมที่ตั้งดาวก็ยังมีความหวังบ้าง และต้องเปิดเครื่องจักรทำงาน ถึงเวลาแบบนั้นที่ไรฉันจะรู้สึกเหมือนถูกหลอก หรือไม่ก็รู้สึกเหมือนโดนปล้น แล้วสุดท้ายอารมณ์นั้นก็จะทำลายวันอาทิตย์ลงอย่างราบคาบ หลังจากทำงานวันอาทิตย์ทั้งวันแล้วก็จะรู้สึกว่าความเป็นจริงช่างเหมือนเรื่องโกหก แม้แต่วันอาทิตย์ก็กลายเป็นวันที่โหดร้ายทารุณไปด้วย

ฉันนั่งลงหน้าเครื่องห่อถุงมือ แผ่นเหล็กยี่สิบแผ่นกางเป็นรูปพัดหันมาทางฉัน แผ่นเหล็กร้อนฉ่ำทำหน้าที่เหมือนเตารีด หากสอดถุงมือบนแผ่นเหล็กแล้วกดปุ่มทำงาน มันจะรวบเข้าหากัน แล้วถุงมือที่ผ่านการรีดเรียบร้อยก็จะออกมาองรวมกันสิบคู่ ฉันใช้หนังยางสีเหลืองมัด

ตรงนิ้วโป้งและนิ้วที่เหลือเพื่อไม่ให้มันแตกแหว่ จากนั้นจึงดึงออกจากแผ่นเหล็กแล้วจับใส่ถุงพลาสติก นี่นับเป็นหนึ่งในห้า พอรวมครบสิบห่อ ก็จะได้หนึ่งแหว่ พอรวมสามแหว่เข้าด้วยกันก็จะได้ถุงมือสามร้อยคู่ ซึ่งเป็นจำนวนที่โรงงานส่งไปขาย

เครื่องจักรต้องหยุดทำงานก่อน ฉันถึงจะหยุดได้ แต่หากจะทำงานให้ทันวันส่งของ เครื่องทอทั้งสิบห้าเครื่องต้องเดินหน้าตลอด ยี่สิบสี่ชั่วโมง ตอนนี้พ่อที่ต้องมาเปลี่ยนกะก็ดันหายหน้าไปอีก ไม่กลับบ้านมาสองวันแล้ว ส่วนของजू น้องสาวของฉันก็วิ่งพรวดพราดออกไปข้างนอกทั้งที่ยังกินข้าวเที่ยงไม่เสร็จ บอกว่าจะไปจัดการใครบางคนแล้ว ติดต่อก็ไม่ได้อีกเลย

ถ้าเพียงแต่แม่ยังอยู่

ตอนนั้นฉันอยู่มอสาม เท่ากับว่าแม่หนีออกจากบ้านไปได้สิบสามปีแล้ว เมื่อลองรวบรวมความทรงจำของหลายๆ คน ก็พบว่าวันนั้นเป็นวันธรรมดาที่ไม่มีอะไรโดดเด่น วันก่อนหน้านั้นแม่นั่งลงหน้าจักรเย็บผ้าเหมือนปกติ แล้วก็เย็บโพ้งริม² ตรงข้อมือถุงมือผ้าจนถึงหนึ่งทุ่มเช่นเคย หลังจากทำงานเสร็จก็ขึ้นมาชั้นสองแล้วนั่งล้อมวงกินข้าวกับสมาชิกในบ้าน ไม่มีเหตุการณ์ที่พ่อซึ่งเป็นคนกินเก่งแย่งกินปลาซาบะอย่างที่แม่ชอบจนหมดโดยไม่รู้เรื่องรู้ราวด้วย คำที่แม่มักพูดกับพ่อบ่อยๆ ตอนนั่งกินข้าวคือ “งานการไม่ทำ แต่กินข้าวเยอะที่สุดในบ้าน” เพราะอย่างนั้นเวลามีโอโหนดปลาซาบะ พ่อจะระวังตัวพอสมควรเพื่อไม่ให้แม่อารมณ์ขุ่นมัว วันนั้นหลังจากกินข้าวเสร็จ

² หรือโอเวอร์ล็อก คือการเย็บส่วนริมหรือขอบเพื่อไม่ให้ฉีกขาด

ของจุกับฉันก็ช่วยกันล้างจาน แม่กินอุ่นข้าวพกลางดูละครประจำวัน
ไปด้วย จากนั้นจึงเข้าไปในห้องแล้วนอนหลับตอนราว ๆ สี่ทุ่ม พอ
ตื่นมาตอนเช้าก็เห็นกล่องข้าวของยองจูและฉันทวางอยู่บนเคาน์เตอร์
ข้างอ่างล้างจานด้วยความใส่ใจ แม้จะเป็นวันปิดเทอมฤดูร้อนวันแรก
ซึ่งไม่จำเป็นต้องทำข้าวกล่องก็ตาม เรื่องราวมีแค่นี้เอง ต่อให้ลอง
รวบรวมความทรงจำของเราทั้งสามคนอย่างละเอียดครั้งแล้วครั้งเล่า
ก็ได้เพียงเท่านี้ ความทรงจำของสองวันก่อนเกิดเหตุก็ไม่ต่างกันมาก

แม้ไม่ได้ทั้งสิ่งของอย่างจดหมายเอาไว้ แต่ทั้งโทรศัพท์มือถือไว้
พวกเราจึงติดต่อไปหาแม่ไม่ได้ แม่เอาไปแค่กระเป๋าสตางค์ เหมือน
ออกไปซื้อถั่วงอกหัวโตที่ตลาดเพียงครู่เดียว คนในบ้านจึงคิดว่า
เดี๋ยวแม่คงกลับมา แต่เมื่อผ่านไปหนึ่งสัปดาห์ พวกเราก็อธิษฐานว่า
อาจเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นกับแม่ จึงคิดจะไปแจ้งความคนหาย ตอนนั้นเอง
ที่มีโทรศัพท์มาจากน้ำสาว บอกว่าโทรคุยกับแม่ แม่พูดเรื่องศัพท์
หระด้วยเสียงที่ไม่ต่างไปจากปกติ ราวกับไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น แถม
ไม่เล่าเรื่องทีนี่ออกจากบ้านด้วย พวกเราจึงตัดสินใจว่าอดทนรอกัน
อีกสักนิดจนกว่าแม่จะอยากกลับมาเอง

ทว่าสุดท้ายแม่ก็หลบซ่อนตัวอย่างสมบูรณ์แบบ บรรยากาศ
ภายในบ้านซักจะเลอะเทอะขึ้นเรื่อย ๆ ลูกค้าประจำเริ่มห่างหายไป
เพราะพ่อติดสุราจนส่งสินค้าไม่ทันกำหนด เครื่องทองมืองค่อย ๆ
ปิดที่ละเครื่องสองเครื่อง จนวันหนึ่งทั้งโรงงานก็หยุดนิ่ง พนักงาน
สามคนในโรงงานที่ได้เงินเดือนช้าลาออกพร้อมกัน พ่ออยู่ในสภาพนั้น
ไปสองสามเดือน สิ่งทีกองทับถมจึงมีแค่นี้สินกับฝุ่นเท่านั้น หาก
ใครสักคนไม่ตั้งสติต้องแยแ่แน่ ๆ แล้วใครสักคนที่ว่าก็คือฉันทเอง
ฉันทเริ่มหางานที่แม่เคยทำแล้วลงมือจัดการทีละอย่าง แวะไปหาลูกค้า

เพื่อบอกเล่าสถานการณ์ เริ่มเปิดเครื่องทอทีละเครื่องอีกครั้ง หุ่นข้าว
ทำบุญชีรายรับรายจ่าย ทุกครั้งที่พอกับของจุทำท่าท้อใจคร้าน ฉัน
ก็คอยบ่นพวกเขา มีงานที่แม่ทำมากมายเหลือเกิน พอแม่ผู้เคยทำงาน
เหล่านั้นหายไป ทั้งคน ทั้งบ้าน ทั้งโรงงานจึงเละทะไปโดยปริยาย

ถ้าเพียงแต่แม่ยังอยู่

ถ้าเพียงแต่แม่ยังอยู่ ฉันคงได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัย ของจุ
คงไม่ร้องเพลงอยู่ในความมืด พ่อคงไม่เกลียดปลาซาบะ ทุ่งมือคง
ไม่กอดพะเนิน แล้วฉันก็คงไม่ต้องทำงานจนถึงดึกดื่นเที่ยงคืน ฉัน
คงจะจินตนาการถึงทะเลทรายได้ แล้วก็คงไม่เกลียดแม่ แล้วก็...
แล้วก็...แล้วก็...

ในบรรดางานมากมายที่แม่เคยทำ มีเพียงสิ่งเดียวที่ฉันทำไม่ได้
เย็บโพงริม

ปกติถุงมือผ้าจะต้องใช้จักรเย็บโพงริมทีละข้างเพื่อไม่ให้ด้าย
ตรงข้อมือหลุดลุ่ย ทุ่งมือที่เย็บโพงแล้ว ต่อให้นำไปซักก็ยังไม่ใช้ซ้ำ
ได้อีกหลายครั้ง ไม่มีใครที่เย็บโพงริมได้เร็วและสวยเท่าแม่อีกแล้ว
แม้เป็นผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งนี่ไม่ใช่เรื่องที่ฉันทำได้ดีเลย ถ้าให้ทำก็ทำได้อยู่
หรอก แต่ถ้าจะให้คล่องก็ต้องใช้เวลา ทว่าฉันไม่มีเวลารอจนกว่าจะ
เป็นผู้เชี่ยวชาญได้ โชคดีที่ตอนเริ่มเปิดโรงงานใหม่อีกครั้ง เราไม่ต้อง
เย็บโพงแล้ว ปัญหาเรื่องราคาขายในตอนนั้นทำให้ผู้คนทยอยเลิก
เย็บโพงริมบนถุงมือ เพราะมีเทคนิคใหม่ที่ใช้ด้ายแบบพิเศษซึ่งจะ
ติดกันอัตโนมัติแล้วด้ายไม่ลุ่ย หากเพิ่มความร้อน ด้ายตรงข้อมือ
ก็จะติดกันเองและมีประสิทธิภาพเหมือนเย็บโพงริม

ต่อให้จากนี้ไปไม่มีแม่ เวกก็เย็บโพงริมได้

หลังจากห่อถุงมือเสร็จ เวลาก็เลยเที่ยงคืนไปมากแล้ว ฉันปิดเพลงที่เปิดจากโทรศัพท์มือถือ และปิดพัดลมก่อนจะลุกจากที่นั่ง โดยยังก้มตัวอยู่ขณะเดินขึ้นบันไดเหล็กไปชั้นสอง อยู่ดี ๆ หัวก็หมุนตัวจนต้องคว่ำร้าวบันได และยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วค่อยก้าวขึ้นบันไดต่อช้า ๆ เสียงตึงตึงที่ตั้งตามย่างก้าวอันหนักอึ้งสลายหายไปกับท้องฟ้ายามค่ำคืน ฉันคิดว่าจะตรงกลับเข้าห้องเลยดีไหม แต่แล้วก็เดินขึ้นไปถึงดาดฟ้าแทน เพราะรู้สึกอึดอัด

รอบบ้านของเรากลายเป็นย่านคึกคัก เพราะกระแสการพัฒนาพื้นที่ทำให้มีทั้งอพาร์ทเมนต์ ห้องสตูดิโอ ห้องแถวเพิ่มขึ้น ร้านค้าก็มีมากตามไปด้วย ส่วนใหญ่แล้วร้านค้าทั่วไปจะปิดตอนเย็น บริเวณรอบ ๆ จึงมืดและเงียบกริบ ส่วนคาเฟ่กับร้านเหล้าส่วนใหญ่ไปรวมกันอยู่แถว ๆ สถานีรถไฟตรงข้ามถนนใหญ่ เนื่องจากแสงไฟไปรวมกันอยู่ในจุดเดียว พอฟ้ามืดลงฉันจึงมองเห็นสถานีได้อย่างรวดเร็ว

ตรงหน้าฉันคือลานกว้างที่ยาวเป็นวงรี มีเสาไฟสไตล์วินเทจกระจายอยู่รอบ ๆ ทำให้ดูเหมือนยูเอฟโอลงจอดกลางคันบนพื้นโลกยามค่ำคืน สำหรับฉันแล้ว ลานกว้างคือสิ่งที่ทำให้ฉันไม่เกลียดการพัฒนาพื้นที่รองจากหน้าต่าง หลังจากทำงานเสร็จ ฉันชอบขึ้นมาบนดาดฟ้าแล้วมองดูลานนั้น โดยเฉพาะตอนกลางคืนจะรู้สึกราวกับมันเป็นจุดศูนย์กลาง ไจกลาง และแกนกลางที่สำคัญ มีผู้คนมารวมตัวและแยกย้ายกันในลานตลอดเวลา ความคิดหยุดนิ่งแล้วก็ดำเนินต่อไป ตอนกลางวันลานนี้ไม่มีเงา ส่วนตอนกลางคืนก็ไม่มีลม และลานนี้ก็ไม่ได้ทำงานทำการ

ไม่ทำงาน...ฉันเฝ้าคิดถึงค่านี้อะไรเรื่อยมา กระทั่งได้พบคุณร่วม

บางครั้งฉันเอาแต่ทำงานทอดถุงมือจนไม่รู้ว่่าฤดูกาลข้างนอก

สูงคอมแค้ไหนแล้ว ทิวทัศน์เปลี่ยนไปอย่างไร โดยเฉพาะฤดูใบไม้ผลิ ปีนี้ วันนั้นฉันมาสก้หน้าหลังจากไม่ได้มาสก้มานาน แล้วก็พบว่า ปฏิทินบนโต๊ะไม่ได้เปลี่ยนมาสองหน้าแล้ว และฤดูใบไม้ผลิก้จากไป อย่างไร้ร่องรอย มีความคิดผุดขึ้นมามีอย่างรวดเร็วกว่าจะต้องมองภาพ ฤดูกาลเก็บเอาไว้บ้าง ฉันจึงมองจากตาตฟ้าไปยังลานกว้างตอน กลางดึก ที่ผ่านมา ในระหว่างที่ฉันทอดงมือจนหัวหมุน ความ เขียวข่มในลานกว้างเด่นร่าอยู่กับฤดูร้อน เสไฟฟ้าที่เก่าจนดูสกปรก เปลี่ยนเป็นเสไฟฟ้าวิเศษ ตรงกลางลานกว้างไร้ผู้คนมีใครคนหนึ่ง ยืนกางร่มอยู่ ชายคนที่จู่ๆ ก็โผล่มาข้างหน้าดูหน้าตาต่างพร้อมทั้งฉัน โดยไม่พูดอะไรสักคำแล้วเดินจากไป ท่าทางของเขาขณะยืนกางร่ม ทั้งที่ฝนไม่ตกดูน่าขัน ตอนแรกฉันเข้าใจผิดว่าเขาคือรูปหล่อลัทธิ หรือรูปปั้นที่ตั้งไว้ แต่แล้วก็รู้ว่าเขาจ้องฉันเขม็งอยู่ แม้จะอยู่ไกล ออกไปและมีดมืดก็ตาม ฉันรู้สึกด้วยว่าเขาจ้องอย่างจริงจัง ในระหว่าง ที่ฉันมัวแต่ทอดงมือจนลืมนเปิดปฏิทินไปสองหน้า หลังจากแหงนหน้า มองหน้าต่างแล้วเดินจากมา เขาก้ยืนจ้องมาทางนี้เพียงลำพังอยู่ตลอด เขามองกลับมาอยู่ประมาณห้านาทีแล้วก้าวซ้าๆ ออกไปจากลานกว้าง ทุกครั้งที่เขาก้าวเท้า เสียงปลายร่มเคาะพื้นจะดังขึ้นเบาๆ ด้วย จนกระทั่งตอนที่ไม่ได้ยินเสียงอีก ฉันถึงรู้ตัวว่ามาสก้หน้าอยู่ นั่นเท่ากับ ว่าเราอยู่ในสภาพน่าขันกันทั้งคู่

หลังจากวันนั้น ฉันก็ได้รับความจริงว่าคุณร่มออกมาที่ลานกว้าง ทุกวันจริงๆ ทำไมฉันไม่รู้มาก่อนเลยนะ เวลาที่คุณร่มมาปรากฏตัว ณ ลานกว้างแล้วจากไปไม่ได้มีกำหนดเวลาไว้ชัดเจน บางครั้งเขาอยู่ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็กลับ แต่บางครั้งก็รอจนไฟสี่ขาบนเสไฟฟ้าข้างทาง สว่างโร่ขึ้นถึงกลับ คุณร่มในวันเช่นนั้นจะเป็นดวงไฟที่ขยับขยับแข็ง

ไม่รู้ทำไมฉันถึงรู้สึกว่าคุณที่เปิดไฟในลานและเจ้าของไฟข้างถนน เหล่านั้นคือคุณร่บ่เอง สำหรับฉัน คุณร่บ่เป็นคนที่ไม่รู้จักความ เกียจคร้านและความเปื้อนหน่าย แถมยังไม่สนใจความเหนื่อล้าด้วย และเพราะมีคุณร่บ่ ลานกว้างจึงกลายเป็นสถานที่ที่เหมือนมีงานทำ อยู่ทุกวัน

แต่คุณร่บ่จะรู้ไหมนะว่าหากทำเรื่องซ้ำซากแบบนี้ทุกวันจะทำให้ รู้สึกว่าชีวิตสั้นลง ฉันรู้สึกอยู่เสมอว่าตัวเองยังใช้ชีวิตได้ไม่ถึงครึ่ง ของอายุตัวเองเลย ชีวิตที่ต้องทอถุงมือทุกวันเป็นอย่างนั้นละ ชีวิตที่อยู่ด้วยการกร่างร่บ่ทุกวันก็คงจะเป็นเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ ทะเลทราย ของคุณร่บ่อาจเป็นลานกว้างแห่งนั้นก็ได้ พอคิดเช่นนั้นแล้วจึงเหมือน ว่าขณะที่คุณร่บ่และฉันใช้ชีวิตของตัวเอง เราต่างก็ใช้ชีวิตของอีกฝ่าย ไปด้วย

หากไม่มีคนอยู่ในพื้นที่ใหญ่ ๆ กว้าง ๆ ก็เป็นธรรมดาที่จะรู้สึก ว่าที่ตรงนั้นว่างเปล่า ความว่างเปล่าเวลาคุณร่บ่ไม่อยู่ในลานกว้าง ถือเป็นการว่างเปล่าแบบใหม่ที่ฉันไม่เคยประสบมาก่อน หากความ ว่างเปล่ามีน้ำหนัก มันก็ต้องหนักขึ้นถ้าขนาดความว่างเปล่าใหญ่ขึ้น หรือเปล่า หรือต้องเบาลงกันแน่ละ ตอนที่คิดแบบนี้อยู่ฉันก็ได้ยิน เสียงบางคนเดินขึ้นบันไดเหล็กมา คงไม่พ้นพ่อหรือของจูแน่ ๆ ฟัง จากเสียงตึงตึงหนักแน่น คงจะเป็นของจู ของจูเป็นคนตัวอ้วนมาก เธอไม่ทำงาน เอาแต่กินข้าวเยอะ ๆ เลยเป็นแบบนี้ ของจูกับฉันไม่ได้ ต่างกันแค่น้ำหนัก แต่ส่วนสูง รูปร่าง ไปจนถึงลักษณะหน้าตาที่ไม่มี จุดไหนเหมือนกันเลย ทำให้คนอื่น ๆ นึกสงสัยอยู่บ่อยครั้งว่าเราเป็น พี่น้องที่คลานตามกันมาจริงหรือเปล่า พวกเขาคิดว่าเราเป็นลูกที่

เกิดจากพ่อหรือแม่บ่นอกใจ รสนิยมของเราก็แตกต่างกัน ของจุมักยึดมั่นกับम्मสัน ในขณะที่ฉันไม่เคยตัดผมยาวตรงของตัวเองเลย เสื้อผ้าก็เช่นกัน ของจูใส่กางเกงอย่างเดียว ในขณะที่ฉันชอบใส่กระโปรง

ฉันเดินลงจากตาดฟ้า ของจูทิ้งตัวลงนั่งบนแคร่ตรงระเบียงชั้นสองแล้วหยิบบุหรี่ไฟฟ้าออกมาสูบ สักวันแคร่ไม้ไผ่ตัวนั้นคงพังเพราะเธอแน่

“เคยได้ยินว่าบุหรี่ปัฟฟ้าอันตรายกว่าบุหรี่ปัฟธรรมดาอะ”

ฉันพูดพลางจ้องมองของจูจากราวบันไดชั้นสอง

“เพราะมันถึงได้สูบไงล่ะ”

ของจูพ้นควันเป็นวงกลมออกมาอย่างต่อเนื่อง โดยเว้นระยะห่างเท่าๆกัน สมกับเป็นคนที่ยื่นขอรับการสูบบุหรี่มาสิบกว่าปี ริมฝีปากเธอเหมือนปล่องควันโรงงาน ควันดูเหมือนวงแหวนสีขาวที่นักวาดการ์ตูนชอบวาดไว้เหนือศีรษะคนตาย มันคือหวังของความตาย สัญลักษณ์ของความตายที่มองเห็นล่วงหน้า

“ราคาก็ถูกกว่านิคหน่อยด้วย”

“เปลี่ยนมาสูบบุหรี่ไฟฟ้าเพราะถูกกว่าเธอ”

“เพราะมันอันตรายกว่าต่างหาก”

ของจูเฝ้าคิดถึง ร้องเพลง และบอกเล่าแต่เรื่องราวของความตาย ฉันเรียนรู้เรื่องที่มีดหม่น อัปมงคล และเป็นพลังลบจากของจูทั้งหมด ไม่สิ พออยู่ห้องเดียวกัน มันก็ติดต่อมาถึงฉันด้วย ค่อยๆแทรกซึมเข้ามาในตัวระหว่างที่ฉันหลับ แต่นั่นก็มีข้อดีแหละ คือเวลาที่มีของจูอยู่ข้างๆ ต่อให้ความสิ้นหวังเข้ามาใกล้ ฉันก็ไม่รู้สึกกลัวอะไร ฉันคิดว่านี่ละคือสิ่งที่ของจูต้องการ

หากพูดว่าฉันใช้ชีวิตมาด้วยอารมณ์เหมือนยังใช้ชีวิตไม่ถึงครึ่ง

ของอายุจริง ถ้าอย่างนั้นของจูก็ประสบเรื่องราวต่างๆ เหมือนใช้ชีวิตไปสองเท่าของอายุจริงแล้ว เหตุการณ์ทั้งหมดตกเข้ามาใส่เธอในช่วงเวลาหนึ่ง เริ่มจากเหล่าและบุหรี ไปจนถึงการหนีออกจากบ้าน ย้ายไปอยู่กับผู้ชาย ตั้งห้อง ทำแท้ง พยายามฆ่าตัวตาย รักร่วมเพศ ความรุนแรงที่เกือบนำไปสู่ความตาย อุบัติเหตุทางรถจักรยานยนต์ การหักหลัง การแก้แค้น การเลิกรา บาดแผล...ไม่มี เหตุการณ์เหล่านี้ไม่ได้ตกเข้ามา แต่ของจูทำให้เรื่องเกิดขึ้นเองต่างหาก ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนรักเพื่อนตาย ในโลกนี้ก็ยังมีคลื่นลมแรงที่ไม่มีวันพัดมาถึง แต่สำหรับของจูแล้ว การทำให้เรื่องวุ่นวายต่างๆ ประเดประดังเข้ามา ไม่ใช่เรื่องยากอะไรเลย เธอตัดสินใจเข้าไปหาความซุลมุนเหล่านั้นเอง เพราะอยากรีบประสบให้หมด จะได้อายุมากขึ้นเสียที เพราะอยากสัมผัสชีวิตในแบบที่ความจริงแล้วไม่ต้องสัมผัสสักครั้งเลยก็ได้ เพราะอยากอายุมาก แม้จะต้องเร่งเวลาที่เดินอย่างยืดยาดให้รีบมุ่งไปข้างหน้าก็ตาม เพราะอยากรู้เรื่องราวต่างๆ ก่อนคนอื่น สำหรับชีวิตที่ดำเนินไปตามความสมัครใจของของจู ไม่มีคำศัพท์สีๆ หลาบอย่าง ความฝัน ความหวัง อนาคต ความสุข เจ้าตัวเองก็ไม่เคยคาดหวังสิ่งเหล่านี้ด้วย และเมื่อต้องการค้นหาชีวิตที่ไม่ต้องมีคำศัพท์สละสลวย การใช้ชีวิตฝั่งตรงข้ามคำเหล่านั้นจึงง่ายและสบายกว่ามาก ๆ เพราะสิ่งเหล่านั้นมีอยู่ทั่วไปและใกล้ตัว แะยื่นมือออกไปก็จับต้องได้แล้ว

อายุไม่ได้เพิ่มขึ้นด้วยเวลา แต่เพิ่มขึ้นด้วยประสบการณ์อย่างนั้น หรือ แวตตาของของจูดูเหมือนแวตตาคนแก่ ใบหน้าเหมือนอีกไม่นานจะถึงความตาย พอปณิธานในการก่อปัญหาหายไป ของจูก็อยู่ในสภาพแก่ชรา ดูเหมือนเธอจะหยุดเดินเข้าหาปัญหาเพราะแก่และเหนื่อยล้า ของจูกลายเป็นคนที่ไม่มีความสนใจเรื่องอื่นนอกจากเรื่อง

ดนตรีของตัวเอง ฉันนั่งลงข้างของजूผู้แก่ชราพลางถาม

“ไปจัดการไครมา”

“จะไครซะอีก ก็นางนั่นแหละสิ”

“ขโมยไปอีกแล้วหรือ”

“นางสารเลว”

“คราวนี้ขโมยอะไร”

“ทำนอง นางนั้นขโมยทำนองของฉันไป”

หากวันไหนอัดเพลงตัวเองอย่างกลับมา ของजूจะด่าเพื่อนร่วมงานให้ฟังตลอด ฉันเข้าใจนิสัยขโมยในหมู่เพื่อนนักทำเพลงด้วยกันที่เกิดขึ้นบ่อยๆ คงไม่ใช่ความผิดของเด็กคนนั้นหรอก เพลงของजूคงแทรกซึมเข้าไปในตัวเพื่อนร่วมงานคนนั้นที่ละนิด ทำนองของजूมักมีพลังเช่นนั้น หลังจากทำให้คนฟังตกอยู่ในสภาพเนือยๆ ท่วงทำนองนั้นก็ผลัดลงไปในช่วงลึกจนไร้เรี่ยวแรงอีก จากนั้นก็จะทำให้คิดถึงเรื่องที่ไม่เคยคิดมาก่อน เรื่องที่ไม่รู้คำตอบด้วย

“แล้วเธอดีใจจังงั้น”

“ฉันก็แย่งกลับมาบ้าง ทำเหมือนกันไงล่ะ”

“ทำนองนะหรือ”

“ของสำคัญที่มันหวงแหนนะ”

“มีของที่หวงแหนยิ่งกว่าทำนองอีกหรือ”

“เส้นผม”

“เส้นผมเนี่ยนะ”

“นางนั้นผมร่วงหนัก ฉันก็เลยทำให้ร่วงอีกกำหนึ่งไงล่ะ”

ฉันไม่ได้พูดว่าฉันไม่ใช่ความผิดของเด็กคนนั้นหรอก สถานที่ที่जूไปตั้งหลังจากงใจใช้ชีวิตอย่างยาวนานโดยไร้ความปราณี

สถานที่ที่ของจูไม่ได้ตั้งใจออกตามหาคงจะเป็นตรงนั้น นั่นคือจุดจบที่ไปถึงหลังจากใช้ชีวิตจนแก่ชรา สถานที่ที่ที่เชื่อกันว่าดวงตาแก่ชราจะมองเห็นและมีความตายรออยู่ “ฉันก็แย้งกลับมาบ้าง ทำเหมือนกันไงล่ะ” “ของสำคัญที่หวงแหนนะ” เมื่อฟังของจูแล้วฉันก็ได้รู้อย่างหนึ่งสำหรับของจู ทำนองเพลงคือสิ่งสำคัญ เธอจึงหวงแหนมัน แต่ของจูกลับมองไม่เห็นและไม่ยอมรับว่าจุดที่เดินทางไปถึงเมื่อแก่ชรา มีคุณค่าอย่างไร ต้องให้มันสปาร์กกับอะไรบางอย่างแล้วเกิดปฏิกิริยาเคมี ถึงจะดูเหมือนดอกไม้ไฟในสายตาของเธอ ทว่าจนถึงบัดนี้ฉันเองก็ยังไม่รู้ว่าอะไรบางอย่างที่ควรสปาร์กกันนั้นคืออะไร

ของจูฮัมทำนองเพลงสำคัญที่ตนหวงแหน น่าจะเป็นทำนองที่เธอบอกว่าเพื่อนร่วมงานขโมยไป ทำนองแห่งความตายซึ่งเชื่อมกับห้วงของความตายที่เธอพ้นออกมา ฉันนอนลงบนแคร่แล้วหลับตาลงพอฟังแล้วก็รู้สึกตัวเบาจริง ๆ แถมชวนให้คิดถึงเรื่องที่ไม่แต่ตัวเองก็ไม่เคยคิดด้วย

ใครอีกคนหนึ่งเดินขึ้นบันไดเหล็กมา ฉันคิดว่าพอจึงหันไปมอง แต่อีกฝ่ายคือพี่แจฮา ผู้ที่มีมือขาวเหมือนสวมถุงมือ เขาทำท่าจะนั่งลงข้างของจู แต่แล้วก็รีบกลับไปเพราะกลื่นบุหรี เขากลับหายใจพลางใช้มือปิดกลางอากาศแล้วพูดขึ้น

“ต่อไปฉันอยากมาที่นี่ ก็มาไม่ได้เพราะเธอนี้ล่ะ”

“ความรู้สึกข้างใจเลยนะ” ของจูพูดโดยไม่มองหน้าเขา

“ฉันสูบบุหรีเพราะไม่อยากให้พี่มานั้นล่ะ”

“ฉันมาแล้วทำไม”

“ก็หนวหนูนีนา”

พีแฉฮาไม่ชอบควันนูหรี เพราะใช้ชีวิตอยู่กับฝุ่นตลบอบอวลเรื่อยมา จึงไม่อยากสูดควันนูหรีเพิ่มเข้าไปอีก เขาเคยสูบบุหรี่ด้วยความสงสัยใคร่รู้ตอนอายุสี่สิบกว่าๆ แต่หลังจากที่ฉันทพูดโดยไม่คิดอะไรว่าไม่ชอบผู้ชายสูบบุหรี่ เขาก็เลิกสูบทันที

“ของดีแบบนี้ หลบทำไม”

“เพราะอยากมีชีวิตอยู่ไปนานๆ ไงล่ะ จะทำไม”

“อยู่ไปนานๆ ก็มีแต่จะเจอโชคร้ายเพิ่มขึ้น”

ยองจุกจากแคร่พร้อมพูดว่าเธอกำลังช่วยให้เขาไม่ต้องพยายามอย่างไร้ประโยชน์ พันควันใส่หน้าของเขาหนึ่งทีแล้วก็กลับเข้าบ้านไป พีแฉฮานั่งลงบนแคร่ กลั้นหายใจ แล้วพนลมออกมาก่อนจะพูดขึ้น

“คุณลุงล่ะ”

“ยังไม่กลับ”

พีแฉฮาไอ เขาเป็นศิลปินผู้สร้างสรรค์ของใช้ในชีวิตทุกอย่างจากไม้ ไม่ว่าจะเป็นช้อน ตะเกียบ ทัพพีตักข้าว ทัพพีตักแกง เขียง ถาด โป๊ะไฟ ถาดใส่ไข่ แก้วอึ๋ม สิ่งของที่เขาทำมีเส้นโค้งเว้างดงาม เขาเก่งเรื่องประดิษฐ์สิ่งของจากท่อนไม้ให้ดูมีดีไซน์สร้างสรรค์และเปี่ยมด้วยความรู้สึก ตอนเด็ก ๆ ฉันทได้เรียนรู้จากโรงไม้ของพีแฉฮาวางานที่ทำจากไม้มีมากมาย โรงไม้กับโรงงานของเราถือกำเนิดไล่เลี่ยกัน ดังนั้นมันจึงเก่าคร่ำคร่าและเอียงกระเท่เหร่เหมือนๆ กัน

“ฉันทเพิ่งได้ยินมาจากเพื่อนที่แวะไปสำนักงานเขตมา”

พีแฉฮาไออีกครั้ง คราวนี้ไม่ใช่เพราะควันนูหรีของยองจุก แต่เป็นเพราะผงไม้ บนศีรษะเขามีผงไม้อยู่เต็มไปหมด นิ้วมือก็เปื้อนผงไม้จนขาว พีแฉฮาจะรู้สึกเหมือนใช้ชีวิตไปได้ไม่ถึงครึ่งของอายุจริงเหมือนฉันทหรือเป่ล่านะ เขาต้องคอยขัดไม้อยู่ทุกวัน แล้วก็สูดผงไม้

เข้าไป โรงไม้ของเขาจะเป็นทะเลทรายเหมือนกันหรือเปล่า เพราะมันน่าจะร้อนและเต็มไปด้วยฝุ่น หรืออันที่จริงแล้ว ไม่ว่าจะใครก็ล้วนมีชีวิตร้อนอบอ้าวและมีฝุ่นลอยคลุ้งเช่นเดียวกันหมด

“เห็นว่าจะมีการตัดถนนผ่านหลังบ้านพวกเราไปถึงหน้าลานกว้างละ”

“จริงหรือ”

ฉันเบิกตาโตแล้วมองหน้าเขา

“ถ้าไม่จริงก็ดี แต่มีข่าวลือแหละ”

“ถ้าฉันเราจะเป็นยังไง”

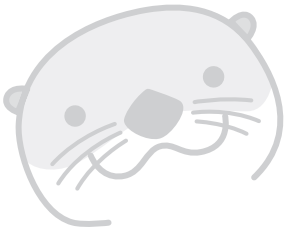
“จะขัดขึ้นเรื่องที่รัฐทำได้ยังไงละ ฉันบอกให้เพื่อนไปสืบเรื่องนี้มาให้ละเอียดๆ แล้ว...”

พี่แจฮาลูกขึ้นพร้อมสี่หน้าบูดบึ้ง ก่อนจะยื่นรางวัลเหรียญชั้นสองไว้เพื่อมองลานกว้าง ตอนนี่เริ่มมีถนนสายใหม่ๆ ขึ้นมา โดยมีลานกว้างเป็นจุดศูนย์กลาง แผนผังของหมู่บ้านก็เริ่มเปลี่ยนไปที่ละนิด และยังมีสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงไปอีกในอนาคต นั่นคือบ้านของเรากับบ้านพี่แจฮาลูกซึ่งดูน่าเกลียดน่ากลัวจะหายไป ลานกว้างอยู่ใกล้สถานีรถไฟ ลานแห่งนี้จึงกลายเป็นสถานที่ยอดนิยมที่คนชอบแวะ ในมุมมองของคนในชุมชน คงคิดว่าพวกเราเป็นตัวปัญหา เพราะตอนฤดูใบไม้ผลิที่ที่แล้ว เมืองเราจัดงานกีฬาระดับนานาชาติที่ไม่ได้เรื่องได้ราวขึ้นมาเป็นเวลาครึ่งเดือน พวกเขาใช้ฉากกั้นขนาดมหึมาที่วาดรูปบรรยากาศเมืองงดงามมาบังบ้านเราไว้ ด้วยเหตุผลว่าบ้านทำลายทัศนียภาพ พวกเราไม่เห็นแสงแดดจริงๆ เลยจนกระทั่งงานกีฬานานาชาติจบไป พวกเราเป็นดั่งสิ่งที่น่าอายและควรซ่อนไว้ไม่ให้ใครเห็น

ตอนนั้นเอง พี่แจฮาพูดเสียงแผ่วเบา

“เห็นแล้วหงุดหงิดชะมัด”

ภาพที่พี่แจฮาหรือตามองไปไม่ใช่ลานกว้าง แต่เป็นคุณร่ม เขา
ออกมายืนในลานกว้างตอนดึกคืนแบบนี้ แต้ก แต้ก แต้ก เสียงร่ม
กระทบพื้นแผ่วเบาสะท้อนทั่วลาน

กดจออ่าน